

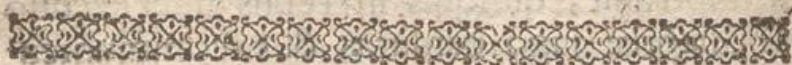
Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. I. Judicium de causis majoribus, quales sunt Schisma & Hæresis, semper
ad S. Sedem delatum fuit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

CAPUT IV.

De auctoritate quâ Pontifex declaratos à se Schismaticos & Hæreticos, uti tales haberi voluit ab universa Ecclesia.

§. I.

Judicium de causis majoribus, quales sunt Schisma & Heresis, semper ad S. Sedem delatum fuit.

Petri fides, quæ non deficit, dicebant 1651. octoginta quinque Galliarum Episcopi, jure, ac solemniter perpetuoque Ecclesia more exigente ut ad Apostolicam Sedem causa majores disjuncta referantur. Hoc jus in primatu & jurisdictione quam Christi Vicarius in universa Ecclesia jure Divino exercet, est fundatum, & omnium seculorum Ecclesiarumque praxi sine dubitatione stabilitum.

Concilium Sardicense ad Julium Papam scribit in hæc verba: *Hoc enim optimum & valde congruentissimum esse videbitur, si ad caput, id est, ad Petri Apostoli Sedem de singulis quibusque Provinciis Domini referant Sacerdotes: Et ipse Julius Pontifex ad Episcopos, qui de Sede sua deturbaverant S. Athanasium, scripsit: An ignari estis hanc consuetudinem esse, ut primum nobis scribatur, ut hinc quod justum est desiniri possit?*

Testatur S. Hieronymus de hac consuetudine sui temporis: *Cum in chartis, inquit, Eccle-*

Ep. Conc.
Sardic. ad
Jul. in
fragm.
Hilarii
p. 1290.
nov. edit.
Apud
Athanas.
Apol. 2.
p. 35.
Ad Ache-
ruch. ep.
11.

Ecclesiasticis iuvarem Damasum, Romana urbis Episcopum, & Orientis atque Occidentis Synodicis consultationibus responderem.

S. Augustinus ceterique Africani Episcopi ad S. Innocentium Papam causam Pelagii deferentes scribebant: Non enim rivulum nostrum tuo largo fonti augendo refundimus, sed in hac non parva tentatione temporis, unde nos liberet, cui dicimus: Ne nos inferas in tentationem: utrum etiam noster, licet exiguus, ex eodem quo etiam tuus abundans, emanet capite fluentorum, hoc à te probari volumus, tuisque rescriptis de communi participatione gratia consolari. Quibus significabant, non esse se securos de particularis Ecclesiae suae Traditione, nisi eam ad S. Sedis Traditionem, ex qua tamquam ex fonte purissimo promanaverat, velut ad Lydium lapidem explorarent.

Epist. Aurelii Augustini ad Innocentium apud Garn. in Mercat. t. 1. p. 192.

Respondit S. Innocentius, Antiqua Traditionis exempla servastis, & Ecclesiastica memores disciplina, vestra religionis vigorem... vera ratione firmastis, ut qui de causa ad nostrum referendum approbastis esse iudicium, scientes, quid debeatur Apostolica Sedi. Tum subdit: id vero, quod Patrum instituta Sacerdotali custodientes officio, non censetis esse calcanda, quae illi non humana, sed divina decrevere sententia; ut quidquid in disjunctis remotisque Provinciis ageretur, non prius ducerent finiendum, nisi ad hujus Sedis notitiam perveniret, ubi tota hujus auctoritate, justa quae fuerit, pronuntiatio firmaretur: unde aquas sumerent caetera Ecclesia, velut de natali suo fonte, à quo cuncta procedunt, & per diversas totius mundi regiones puri capitis incorrupta manant.

Epist. Innocentii ad Episc. Conc. Carthag.

Imperatores Catholici auctoritate suâ hanc eandem praxim inviolatam servari voluerunt.

Cod. tit. x. l. 3.

luerunt. Non patiemur, inquit Pontifici Justinianus, causas Ecclesie ullas tractari, quantumvis manifestas & indubitatas, nisi ad Sanctitatem vestram referantur, qui es Caput omnium Ecclesiarum. Neque aliam ob causam legem hanc de re tulit is Imperator, nisi ut Ecclesie lex observaretur exactius. Scribit in Historia Socrates quod *Canon Ecclesiasticus jubeat, non oportere absque sententia Episcopi Romani, decreta Ecclesiis sancire.* Scribit Sozomenus, *legem esse.... qua pronuntiat acta illa irrita esse; qua prater sententiam Episcopi Romani constituuntur.* Quod de causis majoribus, ac praesertim ad Fidei depositum, unitatemque Ecclesie servandam spectantibus intelligi oportet. Parisiensis Curia, vulgo Parlamentum dicta, in libello supplici Ludovico XI. oblato, de Pragmaticis Sanctionibus agens, agnovit causas ejusmodi S. Sedi reservatas esse.

Socrat.
Hist. Eccl.
l. 2. c. 8.
Sozom.
l. 3. c. 10.

§. II.

Summus Pontifex suprema ac definitiva sententia semper de his causis judicavit.

Pontificis sententia de causis Religionem spectantibus à nullo unquam reformari potuit, neque ab illa ad aliud Tribunal appellari. Si alia deessent argumenta, sufficere deberent celeberrima S. Augustini verba: *Româ rescripta venerunt; causa finita est: error utinam aliquando finiatur!* Centuit Doctor Hipponensis nihil post hanc restare agendum Ecclesiasticæ auctoritati. Res legitimè decisa tunc duntaxat erat seculari Principum gladio: quique ad Concilium appellaverant Episcopi

Serm. 2.
de Verbis
Apost. in
fine nov.
edit. q.
131.